

Arrest

nr. 319 795 van 10 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische en Turkse nationaliteit te zijn, op 22 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische en Turkse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 november 2020 België binnen met zijn paspoort en verzoekt op 25 november 2020 om internationale bescherming. Op 25 maart 2021 beslist de toenmalige commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer X van 8 juli 2021 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2. Op 15 februari 2024 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 10 april 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en een soennitische Arabier te zijn afkomstig uit Menbej, provincie Aleppo. Uw vader, M(...) A(...) († december 2016), heeft de Turkse nationaliteit gekregen via zijn vader die van origine een Turk is. U heeft in 2013 via uw vader de Turkse nationaliteit verworven. U heeft een Turks paspoort en een Turkse kimlik (identiteitskaart). Uw moeder M(...) F(...) († 2017) heeft de Turkse nationaliteit niet gekregen. U bent in 2006 gehuwd met H(...) N(...) en samen hebben jullie twee kinderen, M(...) G(...) (° 2008 te Menbej) en M(...) J(...) (°2012 te Menbej). Na het verwerven van de Turkse nationaliteit in 2013 woonde u er tot 2014 samen met uw gezin. In 2014 bent u met uw Turks paspoort naar de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) gereisd om daar in de vastgoedsector te werken. In 2016 keerde u terug naar Menbej om vervolgens van 2017 tot 2018 opnieuw in de VAE te werken in de vastgoedsector. U heeft de begrafenis van uw moeder niet kunnen bijwonen aangezien u zich in de VAE bevond. Van 2019 tot 2020 woonde u terug in Menbej waar u, net zoals in VAE, werkzaam was in onroerend goed. In 2019 werd u opgeroepen door de Koerden, die sinds 2016 de macht hebben in Menbej, en werd u ondervraagd over uw neven die tot de oppositie, meer bepaald tot Ahrar al Sham, behoren. In juli 2020 werd u gevraagd om samen te werken met de Koerden. U heeft in september 2020 Menbej verlaten uit vrees voor rekrutering door de Koerden, omwille van de ontploffingen en omwille van het feit dat u ondervraagd werd over uw neven. Uw vrouw en kinderen bleven achter in Menbej waar ze tot op heden verblijven samen met uw schoonouders. U reisde per vliegtuig illegaal naar Griekenland met een vals paspoort met transit in Italië om op 2 november 2020 in België aan te komen. Op 25 november 2020 heeft u hier een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend. Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende documenten neer: uw verlopen (geldig tot 17/03/2015) origineel Syrisch paspoort, uw originele Syrische identiteitskaart, een ingescande foto van een uittreksel van het huwelijksregister in Syrië, een ingescande foto van een uittreksel van uw familiesamenstelling (d.d. 2019) in Syrië, ingescande foto's van uw Syrisch militair boekje, ingescande foto's van uw Syrisch familieboekje, een ingescande foto van uw vader zijn Syrische identiteitskaart en ingescande foto's van uw Turks paspoort ((...) afgegeven in de Turkse ambassade in Dubai geldig van 21 oktober 2014 tot 20 oktober 2024).

Op 26 maart 2021 nam het Commissariaat-generaal voor u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde deze beslissing bij arrest van 8 juli 2021.

U beweert België niet te hebben verlaten. Op 15 februari 2024 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. Wat Syrië betreft verklaart u alles reeds te hebben verteld tijdens uw eerste verzoek. In uw regio hebben de Koerden de macht en u durft tevens niet naar regimegebied. U geeft daarnaast aan afstand te willen nemen van uw Turkse nationaliteit en niet naar Turkije te kunnen terugkeren omdat u dienstplichtig bent tot uw vijftigste. U was in staat uw legerdienst een keer uit te stellen, waarna u in 2014 uit Turkije vertrok. U spreekt geen Turks en herhaalt dat de economische situatie er niet goed is en er racisme heerst. U wil gewoon in België kunnen werken en niet meer afhankelijk zijn van de hulp van anderen. U hebt uw echtgenote en kinderen al jaren niet meer gezien.

U legt geen nieuwe documenten neer ter staving van uw verklaringen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, namelijk uw vrees ten opzichte van de onveilige situatie in Syrië, de socio-economische situatie en het racisme in Turkije. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U trachtte immers doelbewust de Belgische autoriteiten te misleiden om uw verblijf en verblijfsrechten in Turkije te verbergen. Wat Turkije betreft haalde u enkel socio-economische problemen aan die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Omtrent het racisme waarnaar u verwees werd vastgesteld dat dit niet op u van toepassing was aangezien u zelf over de Turkse nationaliteit beschikt. De vrees die u ten opzichte van Syrië koesterde, werd niet verder onderzocht aangezien dit niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw asielaanvraag zou kunnen leiden. De RvV bevestigde de beslissing van het CGVS. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat u tijdens uw eerste verzoek met geen woord hebt gerept over uw vrees omwille van uw verplichte legerdienst. Bovendien hebt u tweeënhalf jaar gewacht om een tweede verzoek in te dienen om nu plots alsnog als motief op te geven dat u bij terugkeer naar Turkije een vrees koestert omdat u, ondanks uw zevenenveertigjarige leeftijd, zou worden gerekruteerd. Er mag echter van een verzoeker verwacht worden dat hij direct alle asielmotieven aanhaalt bij de autoriteiten van het land waar hij om bescherming verzoekt. Dat u niet eerder uw vrees voor de Turkse autoriteiten, omwille van dienstweigering, kenbaar hebt gemaakt is zeer frappant en wijst op een manifest gebrek aan vrees in uw hoofde. Verder dient te worden opgemerkt dat u in de periode dat u in Turkije verbleef van 2013 tot 2014 in staat was uitstel te bekomen voor uw legerdienst. U hebt bovendien geen enkel document verstrekt dat uw huidige militaire situatie kan verduidelijken. U bent tevens in de mogelijkheid om uw legerdienst af te kopen zoals de wet voorziet voor Turkse onderdanen die in het buitenland verblijven (COI Focus militaire dienst toegevoegd aan de blauwe map van het administratieve dossier). Indien er een mogelijkheid bestaat om dit te regelen, kan niet worden begrepen waarom u die mogelijkheid niet zou hebben benut. Tot slot is uw vrees om op 47-jarige leeftijd nog steeds te zullen worden opgeroepen om uw legerdienst in Turkije te vervullen niet (meer) van toepassing. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt namens artikel 2 van de Wet op de Militaire Dienstplicht dat de dienstplichtige leeftijd loopt 'beginnend vanaf 1 januari van het jaar waarop men het twintigste levensjaar betreedt tot 1 januari van het jaar waarop het 41ste levensjaar betreedt' (COI Focus militaire dienst). U komt bijgevolg niet meer in aanmerking om uw legerdienst te vervullen.

U geeft aan afstand te willen nemen van uw Turkse nationaliteit, maar legt geen stukken voor die erop wijzen dat u wel degelijk afstand zou hebben gedaan van uw Turks staatsburgerschap.

Dat u in België wil werken, niet afhankelijk wil zijn van de hulp van anderen en uw echtgenote en kinderen al jaren niet meer hebt gezien, heeft geen uitstaans met uw asielmotieven en is geenszins van die aard om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Dit ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming.

Wat de eventuele toepassing van artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980 betreft, blijkt uit een grondig onderzoek van de informatie betreffende de huidige veiligheidssituatie in Turkije (zie de COI Focus COI Focus – Turquie – Situation sécuritaire van 27 oktober 2021, beschikbaar op de CGVS-website

https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_turquie_situation_securitaire_20211027.pdf of <https://www.cgra.be/nl>) dat de veiligheidsproblemen zich hoofdzakelijk voordoen in sommige delen van het zuidoosten van het land in het kader van conflicten tussen de overheden en de PKK. Sinds januari 2017 vond geen enkele aanslag plaats van andere groepen dan deze die aangesloten zijn bij of deel uitmaken van de PKK.

Sinds de lente van 2016 verplaatsten de gewapende conflicten tussen de PKK en de Turkse autoriteiten zich naar sommige landelijke gebieden van het zuidoosten van Turkije. Hoewel de Turkse autoriteiten en de PKK elkaar in het kader van het conflict tot doelwit nemen, vallen er zijdelingse burgerslachtoffers te betreuren. Op basis van de voormelde informatie blijkt echter dat de slachtoffers hoofdzakelijk bij de oorlogvoerende kampen vallen en dat de meeste slachtoffers tijdens de periode die de update behandelt, ambtenaren van de Turkse staat waren. Bovendien daalde het aantal slachtoffers (zowel burgers als strijders) als gevolg van de conflicten tussen de PKK en de Turkse strijdkrachten sterk vanaf 2017. Van de ongeveer 520 burgerslachtoffers in Turkije tussen de hervatting van het conflict in juli 2015 en 28 februari 2021 vielen er 37 sinds 1 januari 2020. Tussen 20 september 2020 en 28 februari 2021 vielen negen burgerslachtoffers te betreuren. Deze daling wordt toegeschreven aan de verplaatsing van de conflicten, die “over het algemeen weinig intensief” worden genoemd, van de steden naar de landelijke zones vanaf de lente van 2016. Merk bovendien op dat het aantal avondklokken daalde sinds maart 2018 en tijdens de periode die de update van de informatie over de veiligheidssituatie behandelt. Landelijke plaatsen in enkele provincies van het oosten en vooral van het zuidoosten van Turkije worden door de autoriteiten af en toe uitgeroepen tot tijdelijke veiligheidszone in het kader van operaties tegen de PKK. Ten slotte blijkt dat de Turkse autoriteiten grootscheepse operaties voeren voor de heropbouw van de woningen die werden vernield tijdens de conflicten. In verband met “Operatie Lenteschild”, die het Turkse leger op 20 februari 2020 in het noorden van Syrië opstartte, maakt geen enkele geraadpleegde bron melding van aanzienlijke gevolgen voor de veiligheidssituatie in Turkije. Eind 2020 werden in het noorden van Syrië nog altijd “weinig intensieve” gevechten tussen het Turkse leger en de YPG gemeld, zonder gevolgen voor de veiligheidssituatie in Turkije.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Turkse autoriteiten en de PKK, de constante en aanzienlijke daling van het beperkte aantal zijdelingse burgerslachtoffers, die aantoont dat de partijen van plan zijn methoden te gebruiken die burgers sparen, het geografisch en tijdelijk zeer beperkte aantal avondklokken (afgekondigd tijdens de gewapende operaties tegen de PKK), de verplaatsing van de conflicten naar de landelijke zones, het noorden van Irak en het noorden van Syrië, en gelet op de afwezigheid van terreuraanslagen door andere organisaties buiten de zone van het zuiden en het zuidoosten van Turkije sinds 2016, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Turkije, in het zuidoosten of elders, geen algemene situatie van willekeurig geweld en bijgevolg van blind geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bestaat. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u alleen wegens uw aanwezigheid in Turkije een reëel risico op ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of verdrijving van betrokkene naar het land van nationaliteit, ten opzichte waarvan hij/zij geen vrees aanhaalt of ten opzichte waarvan de vrees niet bewezen/gegrond is (zie supra), het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggedrijving naar zijn ander land van nationaliteit (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker heeft middels zijn verzoekschrift de Raad verzocht om de voorliggende zaak via een louter schriftelijke procedure te behandelen overeenkomstig artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De verwerende partij heeft hier tegen geen bezwaar kenbaar gemaakt. De Raad is evenwel niet ingegaan op het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus volgende grieven aan:

“1. Art. 57/6/2, § 1 Vreemdelingenwet stelt:

“(…)”

Verzoeker heeft wel degelijk nieuwe elementen aangehaald, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoeker preciseert in zijn verzoekschrift dat hij niet wil opgeroepen worden voor Turkse legerdienst. Verzoeker heeft dit element niet vermeld in zijn vorig verzoek om internationale bescherming, vermits daar zijn voornaamste vrees was dat hij zou teruggestuurd worden naar Syrië. Hij heeft zich tijdens zijn verklaring dan ook grotendeels daarop geconcentreerd.

2.

Art. 48/3 Vreemdelingenwet bepaalt:

“(…)”

Voor de vluchtelingenstatus toe te kennen moet aan volgende cumulatieve voorwaarden voldaan zijn.

- ❖ Verzoeker moet een gegronde vrees voor vervolging hebben*
- ❖ Deze vrees tot vervolging moet rusten op een van limitatief opgesomde gronden*

- ❖ *Het land van herkomst van verzoeker biedt geen of niet afdoende bescherming tegen deze gronden van vervolging.*

Uit hetgeen hieronder volgt, zal blijken dat verweerder verzoeker ten onrechte de vluchtelingenstatus weigerde.

A.1 EERSTE GRIEF: VERZOEKER HEEFT EEN GEGRONDE VREES VOOR VERVOLGING

1.

Het al dan niet toekennen van de internationale bescherming is een toekomstgerichte beoordeling, waarbij in hoofdzaak de geloofwaardigheid van het asielrelaas in ogenschouw moet worden genomen. Onjuiste verklaringen leiden niet noodzakelijk tot ongegrondheid.

In casu dient het asielrelaas van verzoeker ten zeerste als geloofwaardig aangenomen te worden. Bij gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) dient te worden nagegaan of deze van die aard zijn een weigeringsbeslissing te gronden of niet. Verzoeker verwijst daarvoor naar het recente arrest nummer 262.192 van uw Raad:

(...)

In casu is dit duidelijk het geval niet.

2.

Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging, met name vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen.

Om deze redenen moet verzoeker de internationale bescherming worden toegekend.

A.2 TWEEDE GRIEF: VERZOEKER ZAL ONDERWORPEN WORDEN AAN EEN DAAD VAN VERVOLGING

1.

De daden van vervolging opgesomd in art. 48/3, § 2 Vreemdelingenwet moeten gepleegd worden door

- ❖ *de Staat;*
- ❖ *partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- ❖ *niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.*

De bescherming moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen in te stellen, en wanneer de verzoeker daartoe toegang heeft. Bescherming door ngo's of familieleden volstaat niet. Verzoeker verwijst daarvoor naar arresten nummers 253.968 en 255.609 van uw Raad:

“(...)”

Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven. Er moet een verband bestaan langs de andere kant grond en de daad tot vervolging.

Verzoeker vreest vervolgd te worden door de Turkse overheid, door zijn dienstplicht te moeten vervullen in Turkije.

B. WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING

1.

Art. 48/4 Vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

Een vreemdeling komt dus in aanmerking voor deze status als

- ❖ *Hij niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt*
- ❖ *Hij geen aanvraag ex art 9ter Vreemdelingenwet heeft ingediend*
- ❖ *De vreemdeling loopt een reëel risico op ernstige schade*
- ❖ *De vreemdeling kan of wil de bescherming van zijn land van herkomst niet inroepen*
- ❖ *Hij valt niet onder de uitsluitingsgronden ex art. 55/4 Vreemdelingenwet.*

2.

Aan de eerste twee voorwaarden is manifest voldaan: verzoeker heeft geen aanvraag ex art. 9ter Vreemdelingenwet ingediend. Bovendien vraagt hij, voor zover dat hij de vluchtelingenstatus niet krijgt, dat hij de subsidiaire beschermingsstatus krijgt. Het is vaste rechtspraak dat wanneer een verzoeker om internationale bescherming de vluchtelingenstatus geweigerd wordt, dat er aansluitend een onderzoek moet gedaan worden naar de subsidiaire beschermingsstatus.

3.

De ernstige schade die verzoeker moet lopen om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingssituatie zijn drieërlei. Deze schade is

Ofwel doodstraf of executie

Ofwel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing

Ofwel ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

4.

Verweerder verwijst echter voor de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus naar een COI-rapport van 2021. Dit is inmiddels achterhaald door het recentere COI-rapport uit 2023, dat stelt:

“(…)”

Verweerder heeft onvoldoende rekening gehouden met deze nieuwe ontwikkelingen.

Dienvolgens dient verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus worden toegestaan.”

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een uittreksel uit de COI Focus “Turquie – Situation sécuritaire” van 10 februari 2023 als nieuw stavingstuk gevoegd (stuk 2).

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.2.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidige, tweede verzoek om internationale bescherming de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) met betrekking tot verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die

resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van zijn huidige, tweede verzoek om internationale bescherming verklaart verzoeker afstand te willen nemen van zijn Turkse nationaliteit en niet naar Turkije te kunnen terugkeren omdat hij dienstplichtig is tot zijn vijftigste. Verzoeker zou zijn legerdienst in Turkije een keer kunnen uitstellen hebben, waarna hij in 2014 uit Turkije vertrok. Hij geeft tevens aan dat hij geen Turks spreekt, dat de economische situatie in Turkije niet goed is en er racisme heerst. Verzoeker geeft aan dat hij wat betreft Syrië alles reeds verteld heeft tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Verzoeker legt ter ondersteuning van zijn tweede verzoek om internationale bescherming geen documenten neer.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Te dezen motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, namelijk uw vrees ten opzichte van de onveilige situatie in Syrië, de socio-economische situatie en het racisme in Turkije. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U trachtte immers doelbewust de Belgische autoriteiten te misleiden om uw verblijf en verblijfsrechten in Turkije te verbergen. Wat Turkije betreft haalde u enkel socio-economische problemen aan die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Omtrent het racisme waarnaar u verwees werd vastgesteld dat dit niet op u van toepassing was aangezien u zelf over de Turkse nationaliteit beschikt. De vrees die u ten opzichte van Syrië koesterde, werd niet verder onderzocht aangezien dit niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw asielaanvraag zou kunnen leiden. De RvV bevestigde de beslissing van het CGVS. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat u tijdens uw eerste verzoek met geen woord hebt gerept over uw vrees omwille van uw verplichte legerdienst. Bovendien hebt u tweeënhalf jaar gewacht om een tweede verzoek in te dienen om nu plots alsnog als motief op te geven dat u bij terugkeer naar Turkije een vrees koestert omdat u, ondanks uw zevenenveertigjarige leeftijd, zou worden gerekruteerd. Er mag echter van een verzoeker verwacht worden dat hij direct alle asielmotieven aanhaalt bij de autoriteiten van het land waar hij om bescherming verzoekt. Dat u niet eerder uw vrees voor de Turkse autoriteiten, omwille van dienstweigering, kenbaar hebt gemaakt is zeer frappant en wijst op een manifest gebrek aan vrees in uw hoofde. Verder dient te worden opgemerkt dat u in de periode dat u in Turkije verbleef van 2013 tot 2014 in staat was uitstel te bekomen voor uw legerdienst. U hebt bovendien geen enkel document verstrekt dat uw huidige militaire situatie kan verduidelijken. U bent tevens in de mogelijkheid om uw legerdienst af te kopen zoals de wet voorziet voor Turkse onderdanen die in het buitenland verblijven (COI Focus militaire dienst toegevoegd aan de blauwe map van het administratieve dossier). Indien er een mogelijkheid bestaat om dit te regelen, kan niet worden begrepen waarom u die mogelijkheid niet zou hebben benut. Tot slot is uw vrees om op 47-jarige leeftijd nog steeds te zullen worden opgeroepen om uw legerdienst in Turkije te vervullen niet (meer) van toepassing. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt namens artikel 2 van de Wet op de Militaire Dienstplicht dat de dienstplichtige leeftijd loopt ‘beginnend vanaf 1 januari van het jaar waarop men het twintigste levensjaar betreedt tot 1 januari van het jaar waarop het 41ste levensjaar betreedt’ (COI Focus militaire dienst). U komt bijgevolg niet meer in aanmerking om uw legerdienst te vervullen.

U geeft aan afstand te willen nemen van uw Turkse nationaliteit, maar legt geen stukken voor die erop wijzen dat u wel degelijk afstand zou hebben gedaan van uw Turks staatsburgerschap.

Dat u in België wil werken, niet afhankelijk wil zijn van de hulp van anderen en uw echtgenote en kinderen al jaren niet meer hebt gezien, heeft geen uitstaans met uw asielmotieven en is geenszins van die aard om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Dit ressorteert niet onder het

toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris de door verzoeker aangehaalde nieuwe elementen en feiten op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door in zijn verzoekschrift te herhalen dat hij "*niet wil opgeroepen worden voor Turkse legerdienst*" en op theoretische wijze in te gaan op de voorwaarden voor het toekennen van de vluchtelingenstatus, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

Verzoeker betoogt dat hij tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming niets vermeldde over zijn vrees de dienstplicht in Turkije te moeten vervullen omdat zijn voornaamste vrees was teruggestuurd te worden naar Syrië, en hij zich tijdens zijn verklaringen ook grotendeels daarop heeft geconcentreerd. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming tevens werd gevraagd of hij een vrees heeft ten opzichte van Turkije, waarop verzoeker aangaf dat er racisme is in Turkije en hij zich er niet kon integreren (administratief dossier eerste verzoek, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), waardoor hij niet helder kan maken waarom hij dan niets vermeldde over de dienstplicht. Bovendien werd er verzoeker op het einde van dit persoonlijk onderhoud gevraagd of hij nog iets toe te voegen had aan zijn relaas, waarop hij negatief antwoordde (*Ibid.*, p. 9).

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 262 192 van 13 oktober 2021, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Wat betreft het eventuele risico in hoofde van verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, concludeert de Raad, na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier dat er op dit ogenblik in Turkije geen algemene situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat, waardoor er niet gesteld kan worden dat verzoeker alleen wegens zijn aanwezigheid in Turkije een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of gewapend conflict in de zin van deze bepaling. De adjunct-commissaris licht dit als volgt toe in de bestreden beslissing:

"Wat de eventuele toepassing van artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980 betreft, blijkt uit een grondig onderzoek van de informatie betreffende de huidige veiligheidssituatie in Turkije (zie de COI Focus COI Focus – Turquie – Situation sécuritaire van 27 oktober 2021, beschikbaar op de CGVS-website https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_turquie_situation_securitaire_20211027.pdf of <https://www.cgva.be/nl>) dat de veiligheidsproblemen zich hoofdzakelijk voordoen in sommige delen van het zuidoosten van het land in het kader van conflicten tussen de overheden en de PKK. Sinds januari 2017 vond geen enkele aanslag plaats van andere groepen dan deze die aangesloten zijn bij of deel uitmaken van de PKK.

Sinds de lente van 2016 verplaatsten de gewapende conflicten tussen de PKK en de Turkse autoriteiten zich naar sommige landelijke gebieden van het zuidoosten van Turkije. Hoewel de Turkse autoriteiten en de PKK elkaar in het kader van het conflict tot doelwit nemen, vallen er zijdelingse burgerslachtoffers te betreuren. Op basis van de voormelde informatie blijkt echter dat de slachtoffers hoofdzakelijk bij de oorlogvoerende kampen vallen en dat de meeste slachtoffers tijdens de periode die de update behandelt, ambtenaren van de Turkse staat waren. Bovendien daalde het aantal slachtoffers (zowel burgers als strijders) als gevolg van de conflicten tussen de PKK en de Turkse strijdkrachten sterk vanaf 2017. Van de ongeveer 520 burgerslachtoffers in Turkije tussen de hervatting van het conflict in juli 2015 en 28 februari 2021 vielen er 37 sinds 1 januari 2020. Tussen 20 september 2020 en 28 februari 2021 vielen negen burgerslachtoffers te betreuren. Deze daling wordt toegeschreven aan de verplaatsing van de conflicten, die "over het algemeen weinig intensief" worden genoemd, van de steden naar de landelijke zones vanaf de lente van 2016. Merk bovendien op dat het aantal avondklokken daalde sinds maart 2018

en tijdens de periode die de update van de informatie over de veiligheidssituatie behandelt. Landelijke plaatsen in enkele provincies van het oosten en vooral van het zuidoosten van Turkije worden door de autoriteiten af en toe uitgeroepen tot tijdelijke veiligheidszone in het kader van operaties tegen de PKK. Ten slotte blijkt dat de Turkse autoriteiten grootscheepse operaties voeren voor de heropbouw van de woningen die werden vernield tijdens de conflicten. In verband met “Operatie Lenteschild”, die het Turkse leger op 20 februari 2020 in het noorden van Syrië opstartte, maakt geen enkele geraadpleegde bron melding van aanzienlijke gevolgen voor de veiligheidssituatie in Turkije. Eind 2020 werden in het noorden van Syrië nog altijd “weinig intensieve” gevechten tussen het Turkse leger en de YPG gemeld, zonder gevolgen voor de veiligheidssituatie in Turkije.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Turkse autoriteiten en de PKK, de constante en aanzienlijke daling van het beperkte aantal zijdelingse burgerslachtoffers, die aantoonde dat de partijen van plan zijn methoden te gebruiken die burgers sparen, het geografisch en tijdelijk zeer beperkte aantal avondklokken (afgekondigd tijdens de gewapende operaties tegen de PKK), de verplaatsing van de conflicten naar de landelijke zones, het noorden van Irak en het noorden van Syrië, en gelet op de afwezigheid van terreuraanslagen door andere organisaties buiten de zone van het zuiden en het zuidoosten van Turkije sinds 2016, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Turkije, in het zuidoosten of elders, geen algemene situatie van willekeurig geweld en bijgevolg van blind geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bestaat. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u alleen wegens uw aanwezigheid in Turkije een reëel risico op ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de algemene informatie waarnaar in bovenstaande analyse wordt verwezen inmiddels gedateerd is en verwijst naar de COI Focus “Turquie - Situation sécuritaire” van 10 februari 2023. Hij hekelt dat de adjunct-commissaris onvoldoende rekening heeft gehouden met “deze nieuwe ontwikkelingen”, doch concretiseert niet om welke ontwikkelingen het gaat en op welke wijze deze afbreuk doen aan voormelde conclusie dat de veiligheidssituatie in Turkije niet van die aard is dat burgers er louter door hun aanwezigheid een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Voorts stelt de Raad vast dat uit de COI Focus “Turquie - Situation sécuritaire” van 10 februari 2023 blijkt dat er zich nog steeds incidenten voordoen in Turkije, maar deze doelgericht van aard zijn, daar militanten van de PKK en de Turkse veiligheidstroepen het voornaamste doelwit zijn en er bovendien een daling is van het aantal burgerslachtoffers (COI Focus “Turquie - Situation sécuritaire” van 10 februari 2023, p. 7). De Raad benadrukt dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict in het land van herkomst, *in casu* Turkije, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Zoals blijkt uit voorgaande analyse en door verzoeker in zijn verzoekschrift niet weerlegd wordt, beantwoordt de huidige situatie in Turkije echter niet aan voormelde voorwaarden.

3.2.3. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker in het kader van zijn huidig, tweede verzoek geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.2.4. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT